

Je veux voir, Khalil Joreige, Joana Hadjithomas

Je veux voir, Khalil Joreige, Joana Hadjithomas

Xcèntric

el cinema del CCCB

Des del Líban

Joana Hadjithomas i
Khalil Joreige

15.FEB. 2009

1

Je veux voir, Khalil Joreige, Joana Hadjithomas

Des del Líban

Joana Hadjithomas i Khalil Joreige

El Film el Mafkoud (The Lost Film), Khalil Joreige, Joana Hadjithomas. Líban, 2003, 42 min

Je veux voir, Khalil Joreige, Joana Hadjithomas. Líban, 2008, 75 min.

XCÈNTRIC

15/FEB/09

S'HA DE FILMAR PERQUÈ S'ESDEVÉ ARA
Entrevista amb Joana Hadjithomas i Khalil Joreige

Devia ser un projecte molt ràpid, gairebé sense transició entre la inquietud de fer-lo i la seva realització.

JH: La història d'aquest film és una mica estranya, perquè no va ser pensat, ni produït, ni rodat, ni muntat de manera tradicional. La idea se'ns va acudir el setembre del 2006, just després de la guerra. Abans que comencés la guerra havíem escrit un guió, però amb tots els fets del 2006 no teníem ganes de fer aquesta pel·lícula i ens assetjaven moltes preguntes, del tipus i ara quines imatges mostrarem?, quina història explicarem? Llavors ens vam trobar amb Tony Arnoux, que després en va ser el coproductor. Mentre estàvem bloquejats a França, ell estava bloquejat a Beirut. Coneixia *A Perfect Day* i volia parlar amb nosaltres de la seva experiència a Beirut. Ens va dir que si volíem fer alguna cosa sobre el Líban ell ens ajudaria a presentar-nos a actors coneguts, i llavors se'ns va acudir la idea de treballar amb un cos que representés per si sol el cinema, un cos que representés el cinema a qualsevol lloc on el poséssim, i vam pensar en Catherine Deneuve. Teníem una localització per filmar unes imatges documentals i se'ns va ocórrer una mena de fórmula química: Catherine Deneuve (un cos-cinema) més aquest espai documental. Quin resultat ens donarà? Li vam escriure una carta, força breu, en què li explicàvem una mica la nostra idea i Tony la hi va fer arribar. Va acceptar molt ràpid, al cap de dos dies. Ens vam reunir a París i li vam explicar que no hi havia gaires diners per fer la pel·lícula, però ella va dir que acceptava igualment. Després li vam explicar la nostra manera de treballar, ja que els nostres actors mai no tenen guió.

2

KJ: El guió existeix, però no el repartim pas entre els actors.

JH: I Catherine també va acceptar de treballar així... Ens va dir: «Us donaré sis dies.» Era molt important que Catherine fos ella mateixa a la pel·lícula, que no interpretés un personatge.

KJ: Al principi vam imaginar un personatge, però ens vam adonar que el fet essencial és que fos ella. Portar Catherine Deneuve fins allà i desencadenar la ficció. Havíem imaginat un personatge, però ens vam dir: per fer què? Hauríem gastat mitja hora de pel·lícula per justificar què hi feia ella, al Líban.

JH: Rodar al Líban va ser molt difícil, vam haver de demanar moltes autoritzacions i vam decidir que tot el que ens passés ho posaríem a la pel·lícula. Vam escriure un guió precís, però també vam improvisar molt. Sabíem que Rabih Mroué, un actor amb el qual ja havíem treballat, respondria molt bé, però el cas és que Catherine va entrar de ple en el joc: va acceptar no saber on anàvem, no saber què havia de passar, va acceptar improvisar quan es produïssin accidents, accidents que nosaltres provocàvem o que de vegades eren reals. [...]

Fa la impressió que voleu retratar no tant la bellesa en si mateixa com la seva aparició, o almenys la seva recerca: la manera com és esquiva, està oculta i pot emergir de la devastació. Des de les ruïnes, Je veux voir vira cap al verd, i en l'estat de somnolència de Catherine Deneuve el paisatge verd desenfoca permet realçar o intensificar el vermell d'unes flors del camí.

JH: Què s'espera de nosaltres a *Je veux voir*? Que mostrem un sud del Líban devastat... i llavors arribem a una zona d'una bellesa increïble, molt verda, i el verda era tan fort... i és important agafar-lo a contrapeu, que l'espectador esperi veure

un film sobre el Líban farcit d'imatges d'un paisatge destruït i ple de mines, i que tot d'una vegi una naturalesa magnífica. I, al mateix temps, aquesta naturalesa és extremadament perillosa perquè al dessota hi ha un milió i mig de bombes i munició sense esclatar. I, no obstant això, és la bellesa. És el que intentem captar de la vida, és a dir, existeix la bellesa fins i tot envoltada de mines; hi ha la bellesa i al costat la destrucció. *Je veux voir* mostra la capacitat increïble de l'home per posseir i capturar la bellesa i per destruir. Constantment la destrucció i la construcció, un reciclatge com en l'escena del final. És un moviment continu, i els dos estan allà, al costat de les ruïnes,

Je veux voir, Khalil Joreige, Joana Hadjithomas

3

The Lost Film, Khalil Joreige, Joana Hadjithomas

Rabih i Catherine, al costat de les imatges de la realitat: hi ha la ficció, hi ha el somni. De fet, el film intenta fer renéixer aquest somni. La ficció és l'home que somia i que captura la bellesa, la capacitat de poder registrar la bellesa.

En diverses escenes es veu que la pel·lícula es descobreix en bona mesura durant el procés de rodatge, en una mena de camí paral·lel: els personatges emprenen un viatge i la pel·lícula també, sense saber del tot quina direcció prendran. La primera trobada entre Catherine i Rabih és molt espontània. S'estan coneixent entre ells i el film està coneixent la seva relació.

KJ: Realment era la primera vegada que es veien. Però cadascú sabia algunes frases que havien de dir en certs moments. No era del tot una improvisació. Sabien de què havien de parlar.

JH: Hi havia una preparació. Vam parlar amb tots dos, privadament. Li vam dir a Catherine que hi havia una torre destruïda que és un monument, li vam explicar com condueixen els libanesos... parlàvem amb ella de temes que ens agradaria que abordés. I Rabih sabia de què volíem que parlés. Després es van trobar i es van intimidar, cadascú per les seves raons, i no sabien ben bé què dir-se... així que van parlar de coses que havíem proposat, però d'una manera molt diferent a la que ens hauríem imaginat...

Fragments de l'entrevista feta per Gonzalo de Lucas i Núria Esquerra, publicada al llibre *El blanco de los orígenes. Cuaderno de textos e imágenes sobre el cine de Joana Hadjithomas y Khalil Joreige*, Festival Internacional de Cinema de Gijón, 2008.

Programadores: Núria Esquerra i Gonzalo de Lucas